

Zijn wij nog wel christenen?

Mevrouw dr. E.G.E. van der Wall, hoogleraar geschiedenis van het christendom en van de leerstellingen van de christelijke godsdienst, begint haar "Diesrede 1999", uitgesproken in de Pieterskerk op 8 februari 1999, met de volgende vraagstelling: "Zijn wij nog wel christenen?"

Daarop gaf -volgens prof. Van der Wall- Strauss het antwoord "Nein".

De Diesrede kunt u inzien op internet

<http://www.leidenuniv.nl/rubr/na/diesrede99.html>

Het is een leerzaam onderwerp. Wij zien eruit dat de mensen het enerzijds niet zonder religie kunnen stellen, maar anderzijds dat de mensen niet kunnen leven

met de huidige vorm van het Christendom. Waar mankeert het aan? Aan de mensen, of aan het Christendom?

In de Diesrede komen enkele persoonlijkheden ter sprake, eenvoudige christenen, die toch een grote invloed hebben gehad op het Christendom. Anna Lohman en Mary Ward. Hun stelling was dat het maar op waarheid aankomt, ongeacht de consequenties. Wij moeten de waarheid dienen!

Welnu, die taak rust op ons willen wij christenen zijn in de ware betekenis van het woord. In deze studie gaan wij verder zoeken naar onze wortels.

Hoe het R.K.-systeem werkte

In het christelijke Europa heerste de geest van het tweespalt. Er was een rijke kerk, die met haar geestelijken tevens de winstgevende politieke betrekkingen vervulde. En daarnaast was er de arme lage stand der bevolking. Deze moest dom gehouden worden.

De hogere geestelijkheid zag iedere staatsinkomst naar zich toe te halen, waardoor het aantal parasieten (niets-doeners) al maar groeide en groeide, die door de gewone bevolking onderhouden moest worden.

In de Bijbel staat dat kennis opgeblazen maakt, deswege hield men de bevolking maar dom. Domheid was verheven tot de moeder der vroomheid.

Het keizerlijke en republikeinse Rome had nog iets gedaan voor de bevolking, door bruggen en wegen aan te leggen, etc. Maar het Rooms Katholicisme deed hoegenaamd niets. Daarbij kwam dat de domheid het bijgeloof in de hand werkte. Europa was vergeven van allerlei wonderen, zoals genezingen door gebeden van heiligen. De kerk had de seculiere artsen tegengewerkt, daar dezen teveel giften van de zieken ontvingen als

vergoeding voor hun werk. De kerk wilde zelf die inkomsten hebben. Vandaar dat men relikwie-kasten bouwde, waarin de zieken moesten geloven, en tegen betaling voor hen werd gebeden. Middelen om de volksgezondheid te bevorderen bleven achterwege. De steden waren vies en vuil, de mensen leefden zeer onhygiënisch. Het huisvuil werd zo uit het raam op de modderige straten gekiept, waar ongedierte zich er over ontfermde. Geneeskraft werd toegekend aan relieken. Men had een keer wel 7 lanssen verzameld waarvan men zei dat daarmee de Heiland was doorstoken. Wie vroeg welke de echte van die 7 kon zijn, werd voor een godloochenaar uitgemaakt. In een klooster werd -uiteraard tegen hoge betaling- eens een vinger getoond die van de heilige Geest zou zijn.

In het jaar 845 werd een apocriefe verzameling uitspraken van allerlei pausen opgesteld, met als doel de paus tot opperste rechter over geloofszaken te maken. De staten in Europa moesten tot een theocratisch priester-koninkrijk worden veranderd, met de paus als opperpriester.

Gregorius VII bereidde de suprematie van Rome voor. Alsdan had de paus de macht om vorsten af te zetten. Zijn besluiten zouden dan op één lijn staan met het gezag van de Bijbel. Ook alle synoden en concilies moesten onder de controle van de paus komen te staan. Om zulks bij het volk en de geestelijkheid voor elkaar te krijgen verzon men dat keizer Constantijn, uit dank voor zijn genezing, het gehele Westen aan de paus had geschonken, en dat Constantijn vanaf die tijd als stalknecht bij de paus was gaan werken.

In de 13e en 14e eeuw maakten de pausen grote vorderingen inzake hun suprematie. Centralisatie van de macht was hun enige doel. En wie zaten erachter? Het joodse Sanhedrin!

Plaatselijke kerken en bisschoppen werden van hun macht en inkomsten beroofd en afhankelijk gemaakt van de paus. De pausen verkeerden meestal in geldnood. Leo X riep daarom 2200 nieuwe bedieningen in het leven en verkocht deze tegen grof geld. De bedieningen werden onderling weer verhandeld tegen zeer grote bedragen. En hoewel het in strijd is met het pausdom rente te nemen en te geven, ontstond er een pauselijk bankwezen in verband met de curie en werden grote sommen geld tegen rente aan prelaten voorgesloten. De curie rook de winst en zag heel Europa in haar schuldboek te krijgen. In Rome had de paus en zijn curie vanaf 1066 geen tijd meer om zich met enige zaak bezig te houden, dan slechts met het tellen van goudstukken, volgens bisschop Alvaro Pelayo.

De pauselijke stoel rustte vanaf die tijd op het college van kardinalen en de curie. Sinds 1059 kozen de kardinalen zelf hun nieuwe paus. Elk spoor van

oprechte “godsdienst” was verdwenen. Men hield zich uitsluitend bezig met politiek, geld, rechtszaken en een lekker leven. Wilde men recht verkrijgen, dan moest iedereen omgekocht worden.

Op het einde van de 13e eeuw werd een nieuwe bron van inkomsten ontdekt, n.l. het vagevuur.

Kardinaalshoeden met hun bedieningen werden door paus Leo X zelfs op een openbare veiling bij opbod verkocht. De enige voorwaarde was dat men Latijn moest spreken.

Toen men in die tijd weer het Grieks en Hebreeuws wilde gaan onderwijzen, slaakte men in de theologische faculteit in Parijs de zucht: “Wat zal er nú van de godsdienst worden?”

Rome’s geheim waarmee zij als kerk zich van haar blijvende invloed wist te verzekeren, lag in het feit dat ze controle uitoefende over het huiselijke leven van de mensen. Aan dat huiselijk leven verbeterde Rome niets. Men hield de mensen dom en in onderworpenheid. Rome pleitte wel voor de instandhouding van het huwelijk en het gezin, maar dan alleen om daardoor haar macht te vergroten, niet om het menselijk welzijn erdoor te bevorderen.

Wanneer wij de indrukwekkende kathedralen bezien -de enige ware wonderen van het pausdom- en de indrukwekkende erediensten, die in een voor de hoorders onbekende taal plaatshebben, mag men zich wel afvragen of zulks gedaan wordt om de arme gelovigen te dienen, dan wel of ze zijn om de geestelijke stand in leven te houden.

De hervormers zagen dat een reformatie van deze hoeren-kerk niet meer mogelijk was. Zij wilden terugkeer tot het geloof der eerste christenen. De Reformatie en als reactie de Contra-Reformatie werd een feit. Maar wat volgde daarna? Dan zien wij een verdeeld christendom ontstaan met evenveel verdeelde kerken. En een verdeeld iets heeft géén enkel gezag in onze wereld. De kerk(en) zal eerst zelf orde op zaken dienen te stellen en tot de waarheid dienen te komen, alvorens een stem tot de wereld te laten uitgaan. De wil daartoe ontbreekt ten enenmale!

De kerk predikt de hoogste waarden van het leven, met de Heiland als voorbeeld. De kerk beschikt over de kennis van de structuren van het Godsrijk. En toch, de kerk doet zelf niet wat zij predikt en laat alle kansen voorbijgaan. De kerk kent Christus alleen nog in naam. De eenheid is er niet. De kerken zoeken wel oecumene, uniformiteit, om tot een superkerk te komen, maar dat is niet de weg van en naar de Schepper.

Het christendom was toen reeds een massaverschijnsel geworden, en godsdienst was niets anders dan tirannie over onwetenden, als vrucht van het georganiseerde geloof. Dat toont de zielloosheid ervan, zodat Freud religie typeerde als een neurotisch verschijnsel. Het christelijk geloof werd volkomen ongelooftwaardig.

Ongelooftwaardigheid van het christelijk geloof

Wanneer wij het christendom overzien vanaf haar begin tot heden, is de vraag gewettigd of dat nog wel iets te maken heeft met het onderwijs en de leer van Christus? Het Evangelie en later de gehele theologie is gesluiert door de Griekse filosofie.

Door M.A.U. Rahim is de tijd beschreven van Constantijn de Grote, in zijn boek “Jezus a prophet of Islam”.

Het blijkt meer en meer dat het christendom van Constantijn en daarna weinig of niets meer te doen heeft met ware geloofsovertuiging. Constantijn was een zon-vereerder en bezocht de Jupiter-tempels, waar hij de titel Pontifex Maximus ontving, dus het hoofd van een heidense religie was.

Constantijn hield de slaven algehele vrijheid voor ogen wanneer zij het christelijk geloof zouden accepteren. Alle anderen die eveneens christen zouden worden bood hij een gratis wit kleed aan en 20 stukjes goud. Deze actie leverde alleen al in Rome 12.000 “bekeerlingen” op. En het salaris van de bisschoppen verhoogde hij tot 6000 gulden per jaar. Dat zal best een aardig centje zijn geweest voor die tijd. Tevens is men de beenderen van heilige gaan aanbidden en geloofde men in allerlei gekke wonderen en mirakels. Het hoogtepunt van alle mirakels betrof de samenstelling van de Bijbel op het Concilie van Nicaea 325, allereerst de vier evangeliën.

Faustus beschrijft het volgende:

“Iedereen weet dat de Evangeliën niet door Jezus zijn geschreven, noch door Zijn discipelen, maar lang daarna door zekere personen, die de dingen vertellen alsof ze zelf aanschouwers waren, en deze hun bevindingen toeschreven aan de apostelen of discipelen. De vier evangeliën zijn op het Concilie gekozen door een wonderbaarlijke tussenkomst”.

In Noord Afrika hield men zich nog aan de leringen van de Apostolische kerk. Zij erkenden de bisschop van Rome niet, die onder controle van Constantijn stond. In 315 brak er een opstand uit, waarbij Constantijn bevel gaf dat alle heilige boeken zoals dezen nog gebruikt werden door de kerk van bisschop Donatus, zouden worden verbrand. Even later werd Lucian van

Antiochië vermoord omdat hij de kerk van Rome schismatisch achtte. Constantijn wilde elke verdere opstand en kerkelijke twist voorkomen. Hij achtte het raadzaam dat er eensgezindheid kwam over alle kerkelijke lectuur. Om die reden liet hij het concilie in Nicea in het jaar 325 bijeen roepen. Hij liet de 318 bisschoppen kiezen uit de 270 evangeliën. Maar de bisschoppen konden geen overeenstemming verkrijgen. Dagenlang bleven de bisschoppen debatteren, zodat het geduld van Constantijn opraaakte.

Toen lanceerde Constantijn als staatsman het volgende voorstel:

Plaats alle boeken onder een tafel, sluit de deur achter u en vertrek. Bidt de gehele nacht of de heilige Geest de goede boeken op tafel wil plaatsen. En toen men 's morgens ging kijken, stonden er 27 boeken op de tafel, de 27 boeken zoals Athanasius deze reeds had gesorteerd en zoals wij die nu nog in het N.T. bezitten.

Alle andere boeken werden verbrand.

In "Isis Ontsluierd" deel II, p.300, beschrijft H.P. Blavatsky deze zogenaamde "Sortes Sanctorum" (heilige sortering) als volgt:

"Volgens Pappus, Sabinus, keizer Constantijn en Eusebius Pamphilius waren de 318 bisschoppen, die te Nicea in 325 bijeen waren, een troep ongeletterde simpele mensen, die niets begrepen, dus een stelletje dwazen.

Pappus zegt in zijn 'Synodicon' over dat Concilie het volgende: 'Dat de beschoppen, na alle boeken, die ter beslissing aan het Concilie waren voorgelegd, door elkaar onder een communie-tafel in een kerk te hebben gelegd, den Heer smeekten, dat de geïnspireerde geschriften op de tafel mochten komen te liggen, terwijl de onechte er onder bleven; en het geschiedde alzo!'

Wie die nacht de sleutels bewaarde van de kerk wordt nergens gezegd. Het gaat hier om magie, van de zichzelf sorterende handschriften, zo beweren de kerkvaders, op grond van het Schriftwoord in Spr.16:33, het lot wordt in de schaal geworpen en de uitkomst is van Elohim.

Het Christendom is altijd voorgehouden dat de Bijbel van woord tot woord door de H.Geest is ingegeven. In de gehele wereld is geen enkel boek dat zo wazig is wat betreft haar afkomst, echtheid en samenstelling".

Sabinus, bisschop van Heraclea, schreef van dit Concilie:

"Met uitzondering van Constantijn en Eusebius waren alle bisschoppen een stel onbekwame schepselen die niets verstonden".

Voor hen was het nemen van een beslissing betreffende de Bijbelboeken veel te moeilijk. Dus namen zij de toevlucht tot een wonderbare tussenkomst, een magisch wonder, het zgn Sortes Sanctorum, de heilige sortering.

Het gaat hier om "christelijke magie", zoals Simon Magus pleegde. Zie van A. van Lantschoot, "Une collection Sortes Sanctorum", en van M.V. Meyer en Smith, "Ancient Christian Magic".

Rome maakte er aanspraak op het recht te bezitten van de wonderen, op grond ervan dat zij de enige erfgenaam en enige wettige opvolgster was van de Apostelen. De "heilige sortering" is één van Rome's wonderen. Lourdes en Fatima zijn andere wonderen.

Het sortilegium is het voorspellen d.m.v. sortes (loten), een methode die lange tijd strafbaar was en zelfs van amnestie was uitgesloten omdat het tovenarij is. Maar dat werd in de dagen van Constantijn en Augustinus op grote schaal toegepast en bedreven door de geestelijken en monniken. Augustinus deed er zelf aan mee. Via deze methode wilde men de toekomst leren kennen. De geestelijken mochten het alléén doen, en wanneer iemand buiten de geestelijkheid het deed, gold het als duivel-aanbidding.

Gregorius van Tours deelt ons mee dat, wanneer de geestelijke gebruik maakten van de Sortes, het hun gewoonte was de Bijbel op het altaar te leggen en dan tot de Heer te bidden of Hij Zijn wil bekend wilde maken en hun de toekomst wilde ontsluiten door één of andere tekst bekend te maken. Vandaar dat op elk Concilie de Bijbel altijd in het midden van de vergadering stond, op een altaar.

In 506 werd deze methode door het Concilie van Agda veroordeeld, en in 511 te Orleans, en in 595 te Auxere, en in 1110 te Aenham, maar werd deze methode zelfs in de 12e eeuw nog toegepast volgens G.de Nogat.

Wel vreemd dat ons N.T. in feite onder Constantijn tot stand is gekomen en dat dit toegeschreven wordt aan de leiding van de heilige Geest. Dat is dus een fenomeen.

Het tragische daarbij is dat alle overige geschriften verbrand werden, zodat wij onmogelijk meer kunnen weten wat er aan zin of onzin over Jezus al werd geschreven. Velen van die schrijvers waren echter wel ooggetuigen geweest. Alle sporen werden eens en voor altijd uitgewist.

Alle oude manuscripten van het N.T. komen uit de tijd van ná Nicea!

Wij zijn overgeleverd aan Nicea, dus aan de Pontifex Maximus Constantijn.

Het N.T. is samengesteld vanuit de politieke strijd der Romeinen en Byzantijnen.

Dr. A. Henze in “Het grote concilieboek” schrijft dat Constantijn zag dat de christelijke kerk niets dan in grote verwarring was. Tweedracht, strijd, onenigheid en twist. Dat vond hij zeer gevaarlijk voor zijn rijk. Hij wilde eenheid en macht en rust.

Om dat te verkrijgen liet hij het oecumenisch concilie als strijdmacht bijeen roepen, in overleg met paus Silvester I. Hij vond Nicea in Klein Azië een geschikte locatie en liet de concilievaders met postkoetsen of trekdieren halen en brengen. De meerderheid van de 318 bisschoppen was afkomstig uit Griekenland. Twee afgezanten waren door de paus gestuurd, Victor en Vincentius. Athanasius was als jonge diaken aanwezig, en voor hem vormde dit concilie de basis van zijn strijd tegen Arius.

Nicea had een stevige stadsmuur van 4427 m. lang, 11 m. hoog en 4 tot 6 m. dik. In het keizerlijk paleis werd het concilie geopend op 20 mei 325. De bisschoppen wilde dat wel eens van nabij meemaken, een zogenaamd christelijke keizer aan hun zijde. Zij wilden het weleens zien hoe een keizer christen was geworden en hun kerk een nieuw tijdperk had doen binnengaan. Zij wilden dit fenomeen weleens in levende lijve zien. Welnu, daar zaten zij en zagen de keizer binnentreden, gekleed in een duur kleed, omhangen met goud en edelstenen. De keizer schreed naar zijn plaats, maar ging pas zitten op een speciaal voor hem gemaakte gouden stoel nadat de bisschoppen hem

daartoe een wenk hadden gegeven. Allen waren diep onder de indruk. Eusebius beschrijft Constantijn in termen waarmee de goden werden vereerd door de Grieken en Romeinen. De keizer was een vorstelijk persoon, fier, krachtvol, statig en vol uitstraling. De keizer was nu eens geen tegenstander maar een voorstander van de kerk. Dat was iets buitengewoons wat men nu in levende lijve voor zich zag! Toen het Concilie afgelopen was, schonk Constantijn de gasten rijke presentjes.

In Nicea ging het niet om eerbetoon en gesjoemel; nee, het ging om de eenheid van het rijk, dus moesten er spijkers met koppen worden geslagen. Om de eenheid te bevorderen zag Constantijn de christelijke kerk als spil van het rad. Maar toen hij bemerkte dat de christelijke eenheid ver te zoeken was, schreef hij dat zulks zijn hart pijn deed. De strijd tussen Arius en Athanasius scheurde gemeenten en provincies uiteen. Om de eenheid te bevorderen zag Constantijn als enige uitweg dat er één “heilig boek” moest komen, waaraan ieder zou gehoorzaam zijn, een boek dat gezag had. En dat werd de Bijbel! Daarbij kwamen de geloofsbelijdenissen, want nu ja, de Bijbel kon men op velerlei wijzen uitleggen. De afgoderij met het “heilige boek” de Bijbel was begonnen. Origenes zag de Bijbel als de incarnatie van de Goddelijke Logos in lettertekens.

De kerk was toen reeds verworden tot een gigantisch politiek-zakelijk stelsel, dat onder een godsdienstige vlag opereerde, om een eerbiedwaardig voorkomen te hebben.

Toen de geloofsbelijdenis van Nicea gereed was werd gevraagd of alle bisschoppen ermee konden instemmen. Acesius zei wel blij te zijn met de nieuwe Paasdatum, maar dat hij enige bezwaren had tegen de geloofsbelijdenis en godheid van Christus. Constantijn vroeg hem welke? Wilde hij niet bij de kerk blijven? Acesius antwoordde dat hij de kerk niet bekwaam genoeg oordeelde met haar veroordeling van de leer van Arius. Waarop Constantijn antwoordde: “*Neem een ladder en klim in de hemel!*”.

De canonisatie

De letterlijke tekst van de Bijbel dwingt niemand tot één gezamenlijke lezing, maar is er blijkbaar om geïnterpreteerd te worden. Volgens de rabbijnen behoort er een heilige kennis te zijn om de tekst uit te kunnen leggen. Deze kennis heet “kabbala” (het ontvangene). In de zogenaamde grondtekst ontbreekt de interpunctie en vocalisatie, dat wil zeggen dat punten en komma’s ontbreken en er geen klinkers zijn. Daardoor is het mogelijk om

van de medeklinkers misschien wel honderden grammaticaal juiste volzinnen op te bouwen, volgens G. Schwarts in “Sceptici over de Schrift”, p.99. En ziet dan uit het oerwoud van de zogenaamde oertekst, die wij niet eens meer bezitten, maar eens de enige juiste tekst te vinden. Onmogelijk!

Wanneer de rabbijnen niet voor ons de tekst zouden hebben vastgelegd, zouden wij niets van het O.T. afweten.

Op de vraag hoeveel geldige lezingen er van de Bijbel wel mogelijk zijn, geven de rabbijnen verschillend antwoord. Het zullen er ongeveer 600.000 zijn volgens sommigen.

De opeenvolging van letters kan tot ontelbare combinaties leiden. Volgens de kabbalisten is God en de Bijbel één en dezelfde. Als de Messias zal komen, is Hij de échte Bijbel.

Hoe kan men van “Schriftgezag” spreken wanneer er duizenderlei mogelijkheden zijn om de tekst op te bouwen?

Mensen denken nooit veel na over datgene wat voor hen als vanzelfsprekend is. Men denkt dat de Bijbel Gods Woord is, en verder daarmee uit.

In de “Leidse studiën van de Godsdienst”, deel 2, “Heilig boek en religieus gezag”, gaat men dieper op voornoemde problemen in.

Heilig, het heilige is datgene wat boven ons verstand uitgaat en met menselijke woorden niet valt te omschrijven. Dus kan men niet zeggen dat de Bijbel een “heilig boek” is, daar in de Bijbel juist wél in menselijke woorden beschreven staat hoe mensen over God spraken en dachten.

“Heilige geschriften” zijn boeken die de norm aangeven voor geloof en praktijk, zoals de Bijbel en de Koran.

Wat voor criteria moeten er aanwezig zijn om een boek heilig te verklaren? En wanneer is een boek richtsnoer voor het geloofsleven?

Canon, van het Griekse kanoon, betekent lat, meetlat, norm. Christenen betrokken het op de Bijbel als richtsnoer voor heel hun denken en doen. Wanneer wij daarbij bedenken dat geen enkel boek maatgevend kan zijn wanneer het door mensen is gemaakt en deswege nooit als regel (canon) kan zijn van de Bijbel. Dan staan wij voor het feit dat de kerk hieraan een mouw moest passen.

De canonisatie is immers het werk van de kerk en haar dienaren geweest. Maar de kerk beweert dat zij de heilige Geest bezit, en dus kan men het eigen werk der canonisatie toedichten aan de heilige Geest, terwijl het in werkelijkheid de bisschoppen waren die het werk verricht hebben.

De tegenpool van canonisatie is de decanonisatie, het bepalen wat niet tot de canon zou behoren. Hier speelt de menselijke willekeur een rol. Maar wanneer men deze willekeur kon toeschrijven aan de heilige Geest, was de kous af en alle tegenspraak de mond gestopt.

De kous wás niet af, want juist de canon is oorzaak van veel ongelooft en geloofstwifel geworden. Men gebruikte juist de canon als machtsinstrument om zekere geloofselementen een onbetwifelbare status te verlenen.

Als conclusie kunnen wij het volgende vaststellen:

Het geeft geen vertrouwt en lekker gevoel dat wij een Bijbel hebben,

a) waarvan wij geen enkel origineel grondtekst-document meer bezitten

b) waarvan het O.T. bestaat uit Hebreeuws/Aramese vocaalschrift zonder klinkers, waar de joodse rabbijnen ons één van de honderdduizend mogelijkheden hebben overgeleverd, om te lezen wat er volgens hen mogelijk zou kunnen staan

c) waarvan het N.T. door de vervallen en verheidenste kerk is samengesteld, afkomstig uit allerlei dubieuze bronnen, welke sortering toegeschreven werd aan de heilige Geest, maar welke in werkelijkheid door Constantijn en zijn bisschoppen is voltrokken.

Is de Bijbel Gods Woord?

Deze vraag te stellen klinkt in de oren van zeer veel christenen als een vloek. Die vraag te stellen is volgens hen haar reeds te beantwoorden. Natuurlijk is de Bijbel Gods Woord!

Wanneer de Bijbel Gods Woord is betekent dat dan dat álles wat erin staat door Hem gesproken is en dat alles wat Hij heeft geboden ook door christenen gehouden dient te worden?

Er is echter maar héél weinig in de Bijbel opgetekend dat regelrecht door Hem gesproken is. Het grootste deel van de Bijbel is door mensen gesproken en opgeschreven. En er zijn reeksen geboden opgetekend die de christenen niet meer serieus nemen en niet opvolgen. Het sabbatsgebod wordt door maar zeer weinig christenen naar de eis der letter opgevolgd, ook het gebod uit Hand.15:29 geen bloed te eten. Algemeen eten christenen bloedworst en vlees van onreine dieren. Ook trekken christenen even gemakkelijk kleren aan die uit twee vermengde stoffen bestaan, wat de Bijbel verbiedt. En ga zo maar door.

U zult zeggen dat dat niet aan de Bijbel, maar aan de christenen zelf ligt. Dat is goed mogelijk. Maar dan zijn de christenen die de Bijbel negeren als Gods Woord geen ware christenen.

De zaak ligt echter niet zo heel simpel, of de Bijbel Gods Woord is. De Nederlandse Geloofsbelijdenis zegt er het volgende van:

Artikel 2. Hoe wij God kennen

Wij kennen Hem door twee middelen. Ten eerste door de schepping, onderhouding en regering van de hele wereld. Want deze is voor onze ogen als een prachtig boek, waarin alle schepselen, groot en klein, de letters zijn, die ons te aanschouwen geven wat van God niet gezien kan worden, namelijk zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, zoals de apostel Paulus zegt in Rom 1,20. Dit alles is voldoende om de mensen te overtuigen en hun elke verontschuldiging te ontnemen.

Ten tweede maakt Hij Zichzelf nog duidelijker en volkomener aan ons bekend door zijn heilig en goddelijk Woord, namelijk voor zover dat voor ons in dit leven nodig is tot zijn eer en tot behoud van de zijnen.

Artikel 3. Het Woord van God

Wij belijden dat dit Woord van God niet is voortgekomen uit de wil van een mens, maar dat mensen, door de Heilige Geest gedreven, van Godswege gesproken hebben, zoals de apostel Petrus zegt (2Pet 1,21).

Daarna heeft God in zijn bijzondere zorg voor ons en ons behoud zijn knechten, de profeten en apostelen, geboden zijn geopenbaarde Woord op Schrift te stellen, en zelf heeft Hij met zijn vinger de twee tafelen van de wet geschreven. Hierom noemen wij zulke geschriften heilige en goddelijke Schriften.

Artikel 4. Het gezag van de Heilige Schrift

Wij onderscheiden in de Heilige Schrift twee delen: het Oude en het Nieuwe Testament. Dit zijn canonieke boeken, waartegen niets valt in te brengen.

Hiertoe worden in Gods kerk gerekend: de boeken van het Oude Testament: de vijf boeken van Mozes, namelijk Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium; Jozua, Richteren, Ruth, 1 en 2 Samuel, 1 en 2 Koningen, 1 en 2 Kronieken, Ezra, Nehemia, Ester, Job, de Psalmen van David, de drie boeken van Salomo, namelijk Spreuken, Prediker en Hooglied; de vier grote profeten: Jesaja, Jeremia (met de Klaagliederen), Ezechiël en Daniël; vervolgens de twaalf kleine profeten: Hosea, Joël, Amos, Obadja, Jona, Micha, Nahum, Habakuk, Sefanja, Haggai, Zacharia en Maleachi.

De boeken van het Nieuwe Testament: de vier evangelisten Matteüs, Marcus, Lukas en Johannes; de Handelingen der Apostelen; de dertien brieven van de apostel Paulus, namelijk aan de Romeinen, twee aan de Korintiërs, aan de Galaten, aan de Efeziërs, aan de Filippenzen, aan de Kolossenzen, twee aan de Tessalonicenzen, twee aan Timoteüs, aan Titus, aan Filemon; de brief aan de Hebreëen; de zeven overige brieven, namelijk de brief van Jakobus, twee brieven van Petrus, drie van Johannes, de brief van Judas; de Openbaring van de apostel Johannes.

Artikel 5. Het gezag van de Heilige Schrift

Wij ontvangen al deze boeken, en deze alleen, als heilig en canoniek, om ons geloof daarnaar te richten, daarop te gronden en daarmee te bevestigen. En zonder in enig opzicht te twifelen geloven wij alles wat zij bevatten.

Dat doen wij niet zozeer omdat de kerk ze aanneemt en als canoniek erkent, maar vooral omdat de Heilige Geest in ons hart getuigt dat zij van God zijn. Het bewijs daarvan ligt bovendien in de boeken zelf. Want zelfs blinden kunnen tasten dat de dingen die erin voorzeggd zijn, gebeuren.

Artikel 6. Het onderscheid tussen de canonieke en de apocriefe boeken

Wij onderscheiden deze heilige boeken van de apocriefe, namelijk het derde en vierde boek van Ezra, het boek Tobias, Judit, het boek Wijsheid, Jezus Sirach, Baruch, de Toevoegingen aan het boek Ester, het Gebed van de drie mannen in het vuur, de Geschiedenis van Susanna, van Bel en de draak, het Gebed van Manasse en de twee boeken van de Makkabeëen. De kerk mag deze boeken wel lezen en ervan leren, voor zover zij overeenstemmen met de canonieke boeken. Zij hebben echter niet zo'n kracht en gezag, dat men door het getuigenis van deze boeken enig punt van het geloof of van de christelijke godsdienst zou kunnen bevestigen; laat staan dat zij het gezag van de andere, de heilige boeken, zouden kunnen verminderen.

Artikel 7. De volkomenheid van de Heilige Schrift

Wij geloven dat deze Heilige Schrift de wil van God volkomen bevat en voldoende leert al wat de mens moet geloven om behouden te worden. Daarin heeft God uitvoerig beschreven op welke wijze wij Hem moeten dienen. Daarom is het de mensen, zelfs al waren het apostelen, niet geoorloofd anders te leren dan ons reeds geleerd is door de Heilige Schrift; zelfs niet een engel uit de hemel, zoals de apostel Paulus zegt (Gal 1,8). Het is verboden aan het Woord van God iets toe te voegen of daarvan af te doen (Deut 12,32). Daaruit blijkt duidelijk dat wat daarin geleerd wordt, volmaakt en in alle opzichten volledig is.

Men mag ook geen geschriften van mensen, hoe heilig de schrijvers ook geweest zijn, op één lijn stellen met de goddelijke Schriften, ook de gewoonte niet met Gods

waarheid - want de waarheid gaat boven alles -; evenmin het grote aantal, de ouderdom, de ononderbroken voortgang in de tijden of de opvolging van personen, of de concilies, decreten of besluiten. Want alle mensen zijn uit zichzelf leugenaars (Ps 116,11) en ijdelder dan de ijdelheid zelf.

Daarom verwerpen wij uit de grond van ons hart alles wat met deze onfeilbare regel niet overeenkomt. Zo hebben de apostelen het ons geleerd: Beproeft de geesten of zij uit God zijn (1Joh 4,1). En: Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in uw huis (2Joh ,10).

Wij dienen ons geloof -volgens de NGB- naar de Schrift te regelen, daarop te gronden en daarmee te bevestigen.

Welk geloof is hier bedoeld?

Het ware en rechtvaardigende geloof is een gave van Boven, en alle gift die van de Vader der Lichten afdaalt, is volmaakt en hoeft dus niet nog eens bijgesteld, gegrond en bevestigd te worden uit een boek.. Waar heeft Abraham dan zijn geloof op moeten gronden, en waarop hebben de Apostelen en eerste christenen hun geloof moeten baseren, daar er toen nog geen Bijbel was?

De Schrift zelf omschrijft het ware geloof in Hebr.11 als een vaste grond, etc. En ook de H.Cat. Beschrijft het ware geloof als volgt:

HC VRAAG EN ANTWOORD 21

WAT IS EEN WAAR GELOOF?

EEN WAAR GELOOF IS NIET ALLEEN EEN STELLIG WETEN OF KENNIS, WAARDOOR IK ALLES VOOR WAARACHTIG HOUD, DAT ONS GOD IN ZIJN WOORD GEOPENBAARD HEEFT, MAAR OOK EEN VAST VERTROUWEN, HETWELK DE HEILIGE GEEST DOOR HET EVANGELIE IN MIJN HART WERKT, DAT NIET ALLEEN ANDEREN, MAAR OOK MIJ VERGEVING DER ZONDEN, EEUWIGE GERECHTIGHEID EN ZALIGHEID VAN GOD GESCHONKEN IS, UIT LOUTER GENADE, ALLEEN OM DER VERDIENSTE VAN CHRISTUS' WIL.

HC VRAAG EN ANTWOORD 22

WAT IS DAN EEN CHRISTEN NODIG TE GELOVEN?

AL WAT ONS IN HET EVANGELIE BELOOFD WORDT, HETWELK ONS DE ARTIKELLEN VAN ONS ALGEMEEN EN ONGETWIJFELD CHRISTELIJK GELOOF IN EEN HOOFDSOM LEREN.

De H.C. begint met te stellen dat een waar geloof niet alleen is een geloof dat alles voor waar houdt wat in de Bijbel staat, dus een boek-geloof, dat is een puur historisch geloof. Nee, het ware geloof is een vast vertrouwen, etc.

Men kan best iets voor waar houden hetwelk in het geheel nog niet de vaste geloofs zekerheid is. Iets voor waar houden doet men tot het tegendeel blijkt. Wat echter zeker is, is ontwijfelbaar vast.

Maar dan komt het. Wat dient een christen te geloven? De H.C. rept niet over de Bijbel in haar geheel, maar haalt alleen het Evangelie eruit en zegt dat de 12 Artikelen ons dát in hoofdsom leren. Dus is het geloof een noodzaak opgelegd, een dwang van bovenaf, om de artikelen die door mensen (Pappus noemde deze mensen, de 318 bisschoppen van Niceaea een stelletje dwazen) zijn opgesteld te aanvaarden. In die artikelen staan diverse aantoonbare afwijkingen en onjuistheden.

Is dan het wáre geloof als volmaakte gift van Boven ontoereikend? Heeft het ware geloof een kerkelijke gids nodig, vervat in 12 artikelen? Wat een gebrekkig iets zou dan toch wel het ware geloof zijn! Ook de H.C. is niet los gekomen van de Roomse Kerk en haar invloed.

De Reformatie deed juist de grote ontdekking dat het Gods Woord niet gebonden is, 2Tim.2:9. De Bijbel werd door Rome uitgelegd overeenkomstig de traditie en het leergezag der kerk.

De Reformatie wilde de Schrift bevrijden, niet om een Bijbel zonder enige uitleg over te houden, want dat is een dood ding, maar om een nieuw verstaan mogelijk te maken.

En zulks hebben wij vandaag de dag ook weer nodig. Bevrijding van de oude kluisters, van de tradities en Grieks Platonische sluiers.

Maar dan staan wij ineens voor de volgende muur. De Schrift laat zich niet binden door enige uitleg der mensen. Niet door Rome, maar ook niet door Protestanten! Het is alléén de Geest die in alle waarheid leidt.

De Reformatie overschatte zichzelf, doordat zij háár schriftuitleg als de enige goede de mensen oplegde. Wie het daarmee oneens was, werd voor een kettters mens gehouden. Men wilde alle gelovigen binden aan artikelen, geloofsbelijdenissen en kerkelijke regelgeving.

Echter, de vrijheid van een gelovige eist vrije bijbeluitleg.

Het gaat niet slechts om lezen, om reciteren, maar om het verstaan ervan. Wij blijven mensen, ook de ware gelovigen. Wij mogen geen enkele dwang uitoefenen in geestelijke zaken van het geloof.

Geeft zulks niet de vrije hand en losse teugel aan elk wat wils?

Het is op zichzelf genomen een nobel streven om tot een eenduidige schriftuitleg te willen komen, waaraan iedereen houvast en zekerheid heeft,

maar dat is een utopie. Hoe kan er echter van waarheid sprake zijn zolang er géén sprake is van eenparige schriftuitleg?

Moeten wij als mensen de waarheid maken? De waarheid is, en kan niet door ons gemaakt worden. Het is de Geest welke in alle waarheid leidt. Geloofs zekerheid is dan ook niet de vrucht van dogmatiek, schriftuitleg, maar van de Geest, Rom.8:16.

Het is daarom wel toegestaan de Bijbel het “Woord Gods” te noemen, omdat Hij ons metterdaad door het getuigenis van de Schrift wil aanspreken. Er moet echter geen afgoderij worden gemaakt met de Bijbel als “Gods Woord”, daar de Schrift zelf daarmee iets geheel anders bedoeld.

Angst voor de waarheid

De kerkvaders waren -net zoals nu de geestelijken- doodsbenauwd voor alle logisch denken. De Griekse filosofie had hen geholpen bij het opstellen van de voornaamste kerkelijke dogma's. Toen echter de neo-platonisten de dingen bespreekbaar gingen stellen, dreigde de gehele christelijke kerk in elkaar te vallen. Logica en redelijke argumentatie van iets was het meest gehaat bij de geestelijken. Daartegen vervloekte men alles.

De sluwheid waarmee de kerkvaders zijn tewerk gegaan om hun stelsel te beschermen overtreft alle menselijke begrip. Opzettelijk verborg men de werkelijke betekenis van zaken. De kerkvaders verdraaiden opzettelijk het woord “daimon”, door dat naar een duivel te verwijzen, terwijl het gewoon engel of uitstraling betekent.

Onderzoekende wijsgeren als Aristoteles waren zeer gehaat. Ook Luther die op zoek was naar vaste grond onder zijn voeten gaat soms nog heftig tekeer tegen Aristoteles. Aldus kon de christelijke kerk, ook de Reformatie niet, zich niet verzoenen met nauwgezet eerlijk en logisch onderzoek naar waarheid.

De kerkvaders en joodse geleerden wisten drommels goed waarover zij spraken en wat zij voor het grote publiek moesten verborgen zien te houden. Origenes, Clemens, Chalcidius, Methodius en Maimonides meenden terecht dat de eerste woorden van het boek Genesis “wijsheid of beginsel” betekenden (Be.Raschit). Zij vertaalden het echter als “In den beginne”.

Dat “Beginsel” is de Schepper, uit Wie alles is voortgekomen. De stof is niets anders dan het meest ver van Hem verwijderde gevolg van Zijn eeuwige uitstraling. Raschit ziet op het werkzame Beginsel der schepping. Dus heeft Mozes nooit willen zeggen, aldus Augustinus, dat de hemel en de aarde de eerste werken van Elohim waren, maar dat Hij de hemel en de aarde

schiep d.m.v. het Beginsel, n.l. Zijn Zoon. Hij doelt niet op tijd, maar op de Bewerker van Zijn schepping.

Elke eerlijke vertaling van de Bijbel zou reeds het christendom een vernietigende slag toebrengen.

Voor niets anders is het christendom méér bevreesd dan voor een vergelijkende studie van de goden en hun leer en de taalwetenschap. Daarmee wordt gedemonstreerd dat de herkomst van het christendom grotendeels heidens is.

Betekenis van het “Woord Gods”

Lees eens in een concordantie of in een verklarend boek als van F.J. Pop “Bijbelse woorden en hun geheim”, of van dr. W. Ten Boom “Oud Testamentische kernbegrippen”, wat men dient te verstaan onder de uitdrukking “woord Gods”. Bedenk dat toen de diverse boeken van wat nu de Bijbel is werden geschreven, er nog lang geen Bijbel was.

Richteren 3:20 En Ehud kwam tot hem in, daar hij was zittende in een koele opperzaal, die hij voor zich alleen had; zo zeide Ehud: Ik heb een woord Gods aan u. Toen stond hij op van den stoel.(Bestond de Bijbel toen reeds? PM)

1 Kronieken 17:3 Maar het geschiedde in denzelfden nacht, dat het woord Gods tot Nathan kwam, zeggende:

Lukas 3:2 Onder de hogepriesters Annas en Kajafas, geschiedde het woord Gods tot Johannes, den zoon van Zacharias, in de woestijn.

Lukas 4:4 En Jezus antwoordde hem, zeggende: Er is geschreven, dat de mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle woord Gods. (was er toen al een Bijbel? PM) Lukas 5:1 ¶ En het geschiedde, als de schare op Hem aandrong, om het Woord Gods te horen, dat Hij stond bij het meer Gennesareth.

Lukas 8:11 Dit is nu de gelijkenis: Het zaad is het Woord Gods.

Lukas 11:28 Maar Hij zeide: Ja, zalig zijn degenen, die het Woord Gods horen, en hetzelve bewaren.

Johannes 10:35 Indien de wet die goden genaamd heeft, tot welke het woord Gods geschied is, en de Schrift niet kan gebroken worden;

Handelingen 4:31 En als zij gebeden hadden, werd de plaats, in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid.(Hadden de Apostelen toen een zakbijbel bij zich? PM)

Handelingen 6:2 En de twaalven riepen de menigte der discipelen tot zich, en zeiden: Het is niet behoorlijk, dat wij het Woord Gods nalaten, en de tafelen dienen.

Handelingen 6:7 En het woord Gods wies, en het getal der discipelen vermenigvuldigde te Jeruzalem zeer; en een grote schare der priesteren werd den gelove gehoorzaam.

Handelingen 8:14 ¶ Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het **Woord Gods** aangenomen had, zonden zij, hen Petrus en Johannes;

Handelingen 11:1 ¶ De apostelen nu, en de broeders, die in Judea waren, hebben gehoord, dat ook de heidenen het **Woord Gods** aangenomen hadden.

Handelingen 12:24 En het **Woord Gods** wies, en vermenigvuldigde.

Handelingen 13:5 En gekomen zijnde te Salamis, verkondigden zij het **woord Gods** in de synagogen der Joden; en zij hadden ook Johannes tot een dienaar.

Handelingen 13:7 Welke was bij den stadhouder Sergius Paulus, een verstandigen man. Deze, Barnabas en Saulus tot zich geroepen hebbende, zocht zeer het **Woord Gods** te horen.

Handelingen 13:44 En op den volgenden sabbat kwam bijna de gehele stad samen, om het **Woord Gods** te horen.

Handelingen 13:46 Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het **Woord Gods** gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Handelingen 17:13 Maar als de Joden van Thessalonica verstonden, dat het **Woord Gods** ook te Berea van Paulus verkondigd werd, kwamen zij ook daar en bewogen de scharen.

Handelingen 18:11 En hij onthield zich aldaar een jaar en zes maanden, lerende onder hen het **Woord Gods**.

Romeinen 9:6 ¶ Doch ik zeg dit niet, alsof het **woord Gods** ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israel, die uit Israel zijn.

Romeinen 10:17 Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het **Woord Gods**,

1 Corinthe 14:36 ¶ Is het **Woord Gods** van u uitgegaan? Of is het tot u alleen gekomen?

2 Corinthe 2:17 Want wij dragen niet, gelijk velen, het **Woord Gods** te koop, maar als uit oprechtheid, maar als uit God, in de tegenwoordigheid Gods, spreken wij het in Christus.

2 Corinthe 4:2 Maar wij hebben verworpen de bedekselen der schande, niet wandelende in arglistigheid, noch het **Woord Gods** vervalsende, maar door openbaring der waarheid onszelfen aangenaam makende bij alle gewetens der mensen, in de tegenwoordigheid Gods.

Kolossensen 1:25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het **Woord Gods**;

2 Timotheus 2:9 Om hetwelk ik verdrukkingen lijde tot de banden toe, als een kwaaddoener; maar het **Woord Gods** is niet gebonden.

Titus 2:5 Matig te zijn, kuis te zijn, het huis te bewaren, goed te zijn, haar eigen mannen onderdanig te zijn, opdat het **Woord Gods** niet gelasterd worde.

Hebreen 4:12 Want het **Woord Gods** is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en

der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten.

Hebreen 6:5 En gesmaakt hebben het goede **woord Gods**, en de krachten der toekomende eeuw,

Hebreen 11:3 Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het **woord Gods** is voorbereid, alzo dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden.

Hebreen 13:7 Gedenkt uwer voorgangeren, die u het **Woord Gods** gesproken hebben; en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling.

2 Petrus 3:5 Want willens is dit hun onbekend, dat door het **woord Gods** de hemelen van over lang geweest zijn, en de aarde uit het water en in het water bestaande;

1 Johannes 2:14 Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het **Woord Gods** blijft in u, en gij hebt den boze overwonnen.

Openbaring 1:2 Dewelke het **woord Gods** betuigd heeft, en de getuigenis van Jezus Christus, en al wat hij gezien heeft.

Openbaring 1:9 ¶ Ik, Johannes, die ook uw broeder ben, en medegenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk, en in de lijdzaamheid van Jezus Christus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het **Woord Gods**, en om de getuigenis van Jezus Christus.

Openbaring 6:9 ¶ En toen Het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen dergenen, die gedood waren om het **Woord Gods**, en om de getuigenis, die zij hadden.

Openbaring 19:13 En Hij was bekleed met een kleed, dat met bloed geverfd was; en Zijn naam wordt genoemd het **Woord Gods**.

Openbaring 20:4 En ik zag tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen, die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus, en om het **Woord Gods**, en die het beest, en deszelfs beeld niet aangebeden hadden, en die het merkteken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hun hand; en zij leefden en heersten als koningen met Christus, de duizend jaren.

Al deze teksten spreken toch niet over een boek, over een toekomstige Bijbel?

Het gaat hier om een gesproken woord, om hetgeen van Elohim uitgaat, Zijn wil, Zijn bedoeling.

Wij zien in alle oude en nieuwe cults, in oude en nieuwe religies, dat het altijd de mens is die als medewerker van de god of goden optreedt. Maar in de ware religie, in het ware geloof, wordt de mens vooraf uitgeschakeld en is het Elohim alléén, die in Christus ons gunst en barmhartigheid bewijst. In Zijn Zoon spreekt Hij tot ons van vrede en verzoening. Hij is het die in ons werkt het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Fil.2:13. En wanneer

het Elohim behaagt Zijn Zoon in ons hart te openbaren, Gal.1:16, dan zien wij geen Bijbel voor ons en dan valt er geen Bijbel uit de hemel in ons hart. Nee, dan wordt Christus in ons geboren, dan horen we Zijn stem, zelfs aan de wind des daags. Dat is de blijde boodschap van het Evangelie der verzoening. Niet dat wij de Bijbel weggooien en niet meer zouden lezen. Integendeel. Er ademt uit de Bijbel, ondanks alles wat mensen eraan hebben samengesteld, een geest die getuigt van Elohim, van Zijn daden en werken.

Rome acht het niet noodzakelijk dat men de Bijbel leest en dat de Bijbelboeken ooit vergaderd werden in één boek. Rome zegt dat de Bijbel niet alle waarheid bevat en dat de Bijbel niet voor iedereen verstaanbaar is. En ook dat de Bijbel meer kwaad als goed heeft gesticht. Rome zegt ook dat de Bijbel niet door de Oprichter van het christendom is opgesteld, zoals dat normaliter zou moeten zijn gedaan. Wanneer mensen nu uit de Bijbel het christendom zouden moeten leren, waarom schreef Jezus dan geen enkele letter? En ook de diverse schrijvers van de bijbelboeken hebben nooit met het doel geschreven dat hun werken samengebundeld zouden worden, aldus Rome.

Prof. dr. G. Van der Leeuw in “Godsdiensten der wereld” deel 2, p.259: “Harnack zegt dat er geen kerkelijke uitspraak in de Oudheid bestaat, die alle twijfel aangaande de aanvang van de Schrift opheft”.

En de R.K.-schrijver K. Schelkle zegt in “Oorsprong van het Nieuwe Testament”, p.249:

“Vanwaar heeft de kerk de zekerheid dat de 27 boeken waarom het gaat, geïnspireerd zijn en in de canon der heilige Schrift dienen te staan? Wij hebben geen enkel historisch bericht dat zij (de kerk) daarover enige bijzondere openbaring zou hebben ontvangen. Zodoende is er slechts één antwoord mogelijk: de kerk heeft deze zekerheid enkel door haar onfeilbare bezit van de heilige Geest. Haar Geest heeft erkend dat de geschriften van het N.T. van dezelfde Geest waren die haar zelf bereidde”.

Bezat de kerk in de 3e en 4e eeuw nog wel de heilige Geest?

En nadat de Bijbel was samengesteld is er geen boek dat méér mishandeld en misbruikt werd dan dit. Op grond van een zogeheten “inspiratie” is de Bijbel geworden tot het “onfeilbaar Woord van God”, tot een richtsnoer voor leer en leven, als het hoogste gezag in de kerk. Het loslaten van de inspiratie betekent voor de meeste christenen het wegvallen van alle houvast en zekerheid. Niet Christus, maar de inspiratie is het fundament van het geloof geworden. Echter, de zekerheid van het geloof kan niet rusten op de

geïnspireerdheid van de Bijbel. Anders zouden alle Bijbelheiligen geen zekerheid hebben gehad, daar zij de Bijbel moesten missen. De kerk ging aan de Bijbel vooraf en stelde de Bijbel samen. De kerk kan toch nooit aan het wáre Woord Gods voorafgaan, want zij dient juist alleen door het Woord te zijn gegrond!

Van Dr. J. Kooiman, zijn boek “Luther en de Bijbel”. Volgens Luther is de Bijbel niet zijn eigen tolk. Luther twijfelde aan de volgende boeken: Esther, Hebreëen, Jakobus, 2Petrus, Judas en Openbaring. Luther wees een starre opvatting van de canon af. De Bijbel was voor hem nooit een in alle delen verplicht wetboek. Van de profeten zei hij dat zij menigmaal dwaalden wanneer zij wereldse gebeurtenissen voorspelden. En wie de Schrift wil begrijpen, moet ettelijke malen met de zonde en dood hebben geknokt en gevochten, of met de duivel hebben gebokst en geworsteld. De Bijbel kan alleen van binnenuit worden verstaan. Men leert het niet door hem te bestuderen als een abstract document, zonder gemeenschap met de profeten, apostelen, de Doper en Christus. Geen theoretische kennis, hoe noodzakelijk ook, ontsluit deze bron.

Bronnen

Dr.G.P. Hartvelt en dr. H.M. Kuitert, In de kring
 drs. J.A.E. Vermaat, Kerk en tegenkerk
 C. Moens, Vreugde in het ambt
 Elsevier, kerk aan het werk
 Buitendienst, Athos
 Dr. G.R. Visser, Contact met de kerk
 Diverse schrijvers, Wat vindt u van de kerkdienst?
 Dr. P.J. Roscam Abbing, De mondige gemeente; Komen als geroepen
 Dr. S.H. Spanjaard, Domineesspiegel
 H. Bakker, Kerkelijk leven in Nederland
 C.D. Moulijn, Waarom wij Protestant blijven
 Prof.dr. A.A. van Ruler, Waarom zou ik naar de kerk gaan?
 T. Keller, In Gods smidse
 Prof.dr.G.C. van Niftrik, Het Ambt
 Dr. H.Farmer, Dienaar des Woords
 W. Thompson, De ongezonde kerkslaap
 D. De Lange, Oecumene
 J. Kavanaugh, Verouderde kerk
 Prof.dr.W.Goddijn, De beheerste kerk
 M.R. van de Berg, De gekerkerde kerk
 H. Bakels, Het Godsdienstschip
 F.E. Winkler, De mens, brug tussen twee werelden
 Dr. C.A. de Ridder, Maria Medeverlosseres?
 N. Veen- van Veen, De drie formeulieren van Engigheid getoetst

H. Boschma, Eenvoudig Christendom
Dr. Brillenburg Würth en W.A. Wiersinga, Het Evangelie
J.J. Buskes, De dominee gaat voorbij
Dr. J. Hoogveld, Leer bij Thomas van Aquino
De kerk in het midden, prof.dr. G.v.d.Leeuw-stichting
N. Geisler, A general Introduction tot the Bijbel
D. Guthrie, New Testament Introduction
Dr. J.F. Beerens, De herkomst van de Bijbel
Prof.dr. G. Van der Leeuw, Godsdiensten der wereld
K. Schelkle, Oorsprong van het Nieuwe Testament